

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/18/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207140
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207140.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/116/2012-103 zo dňa 30. októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/116/2012-103 zo dňa 30. októbra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ť o v d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Súčasne rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa, právneho zástupcu navrhovateľa, ako aj v neprítomnosti odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 4Er/70/2005, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Dňa 22.02.2005 bol na Exekútorický úrad Mgr. Márie Krasňanovej, so sídlom X. A. P. XX/X., J. L., doručený návrh na vykonanie exekúcie oprávneným, POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti povinnému H. F., nar. XX.XX.XXXX, J. Y. X. XX/XX, XXX XX K., na vymoženie sumy 9.000,00 Sk s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N 3918/04, NZ 77802/04 zo dňa 23.10.2004 vydaného Notárskym úradom JUDr. Jarmily Kováčovej v L.. Na základe uvedeného exekučného titulu bola dňa 09.03.2005 okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Márie Krasňanovej o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. Ex/117/2005. Dňa 15.03.2005 súd vydal poverenie pre súdneho exekútora Mgr. Máriu Krasňanovú na vykonanie exekúcie na základe uvedeného vykonateľného rozhodnutia. Dňa 22.11.2010 bol okresnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ktoré podanie bolo následne odoslané Mgr. Márii Krasňanovej spolu s výzvou na vyjadrenie sa k trovám exekúcie a predloženie exekučného spisu.

V podaní doručenom súdu dňa 17.01.2011 si súdny exekútor vyčíslil trovy exekúcie, súčasne zaslal exekučný spis a vyjadril sa k návrhu oprávneného tak, že navrhol, aby súd exekúciu zastavil v časti úrokov z omeškania nad zákonom prípustnú výšku.

Uznesením č. k. 4Er/70/2005-22 zo dňa 08.02.2011 bolo žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovie a vykonaním vyššie uvedenej exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, Exekútorový úrad L., B. XX. Zároveň súd určil trovy súdneho exekútora Mgr. Márie Krasňanovej na sumu 127,86 Eur. Proti tomuto uzneseniu podala Mgr. Mária Krasňanová odvolanie v časti výroku o určení trov exekúcie. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 2CoE/65/2011-45 zo dňa 15.02.2012 (právoplatným dňom 28.03.2012), uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil, v nenapadnutej časti ponechal rozhodnutie nedotknuté.

Dňa 25.04.2012 súd vydal pod číslom 5508*020223 poverenie pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 298,75 Eur s príslušenstvom, trovy predchádzajúceho konania 113,02 Eur a trovy exekúcie. Zároveň súd uznesením č.k. 4Er/70/2005-51 zo dňa 06.09.2012 exekúciu v časti o vymoženie úrokov z omeškania presahujúcich 9 % ročne zo sumy 298,75 Eur od 17.08.2004 do zaplatenia zastavil.

V dôvodoch rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil voči odporcovi podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej už len Zákon č. 514/2003 Z. z.) právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, keď škoda a nemajetková ujma mala mu byť spôsobená tým, že Okresný súd Ružomberok nerozhodol v exekučnom konaní o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní od doručenia návrhu.

Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia citujúc ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1, 2, ďalej citujúc ust. § 44 ods. 6 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení účinnom do 31.08.2005 a ust. § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku konštatoval, že návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (v prejednávanej veci žalobcu) bol doručený Okresnému súdu Ružomberok dňa 22.11.2010, avšak predmetné exekučné konanie sa začalo už dňa 22.02.2005, a preto okresný súd aplikoval ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005, ktoré neustanovovalo povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. K zmene citovaného zákonného ustanovenia došlo až účinnosťou od 01.09.2005.

V súlade s výsledkami vykonaného dokazovania súd potom dospel k záveru, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne a bez zbytočných prieťahov, pričom všetky vykonávané úkony (zaslanie návrhu oprávneného a žiadosť pôvodnému exekútorovi o vyčíslenie trov exekúcie a doručenie exekučného spisu) smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Exekučný súd rozhodol o zmene exekútora bez zbytočného odkladu po tom, ako mu bola poskytnutá zo strany pôvodného exekútora súčinnosť a poverenie pre nového exekútora vydal hneď ako boli s konečnou platnosťou vyriešené otázky súvisiace s exekúciou vedenou pôvodným exekútorom. Odhliadnuc od uvedeného, exekučné konanie bolo začaté pred 01.09.2005, pre ktoré konania právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, preto súd návrh na začatie konania vyhodnotil ako nedôvodný.

Keďže súd nemal preukázanú existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní, t.j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol, bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal, keďže tento si v priebehu konania uplatnil náhradu trov konania, avšak v zákonnej lehote nijako nevyčíslil ich výšku a ani z obsahu spisu mu žiadne preukázateľné trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia vecí okresnému súdu na ďalšie konanie.

Súdu vytýkal, že nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Uvedené považuje za porušenie základného práva na kontradiktórny súdny proces, ako aj porušenie § 114 ods. 2 O.s.p., pričom osobitne zdôraznil, že odporca vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nemohol navrhovateľ akýmkoľvek spôsobom reagovať. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možno rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Navrhovateľ zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na rozhodnutie exekučného súdu v konaní nebola dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, spočívajúci vo viacerých skutočnostiach a nielen jednej z nich. Konajúci súd sa mal preto vysporiadať pri rozhodovaní vo veci so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p., rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) hmotno-právne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Ružomberok v exekučnej veci, z ktorej si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ žalobou v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o návrhu na zmenu súdneho exekútora nedošlo k priet'ahom (t. j. k nesprávnemu úradnému postupu), v dôsledku čoho by

navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda v sume 175,00 Eur a nemajetková ujma v sume 110,64 Eur s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z. z.. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 10NcC/47/2012 zo dňa 17.01.2013, že sudca Okresného súdu Ružomberok JUDr. Branislav Klukoš nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažnej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacích činností riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 Zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24.11.2011).

V prejednávanej veci zákonný sudca JUDr. Branislav Klukoš nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Branislava Klukoša z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Pokiaľ navrhovateľ žiadal konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, v uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie okresného súdu č.k. 2C/116/2012-73 zo dňa 14.05.2013, ktorým bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietnutý. Uznesenie okresného súdu bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/371/2013 zo dňa 30.08.2013 (právoplatnosť dňa 21.10.2013). Ak teda zákonný sudca na pojednávaní dňa 30.10.2013 vec prejednal a rozhodol, nepostupoval v rozpore so zákonom.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania vo veci bol nariadený na deň 30.10.2013. Prvostupňový súd doručil navrhovateľovi spolu s predvolaním na pojednávanie aj uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.08.2013 a zástupcovi navrhovateľa a odporcovi bolo predvolanie na

pojednávania doručené dňa 21.10.2013. K námietke z odvolania, že navrhovateľ nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej, odvolací súd poukazuje na skutočnosť vyplývajúcu zo súdneho spisu, že vyjadrenie odporcu zo dňa 25.03.2013 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 23.05.2013, z ktorého dôvodu je táto odvolacia námietka nedôvodná.

Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom (a ani žalovanou) nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 4Er/70/2005 - ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Úplne zmätočným je tvrdenie odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania (za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe). V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo a odporca sa k veci vyjadril, pričom vyjadrenie odporcu bolo navrhovateľovi doručené už dňa 23.05.2013.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu, a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.